

EVOCACIO DE CARLES DUARTE I MONTSERRAT

Et mou, el cor, al viatge a i l'aventura

Hi ha persones que, com més a fons les coneixes, més estima susciten. Així mateix, també hi ha poetes que, com més es lliguen, més agraden. Quan aquests dos aspectes coincideixen en un mateix ésser humà, les dues cares de la moneda fan que el seu valor siga més alt encara.

Aquest és el cas de Carles Duarte, a qui conec des de fa un grapat d'anys. Des del primer dia hem percebut que entre els dos no hi havia barres. Darrerament he llegit els seus "retalls de memòria" publicat el 2008 a l'Abadia de Montserrat amb el suggeridor títol de "Als llavis duc una fulla de menta", i he de confessar que m'ha estat d'una gran utilitat per arredonar la seua personalitat des dels múltiples costats del poliedre.

En aquesta entrega de les seues memòries coneixem quinze "episodis decisius de la meua vida" molt significatius, que li serveixen com a pretext per reflexionar sobre persones, llocs i moments d'una profunda càrrega vital, sobre els quals passeja la seua remembrança amb una emoció intensa. Tal és

el cas de les figures de Jordi Pujol, Joan Coromines, Max Cahner, Jordi Savall, Antoni Badia i Margarit i tantes altres personalitats amb qui s'ha relacionat en el decurs de les seues diverses activitats motivades pel seu compromís personal, ètic i civil. Així, durant l'etapa rectoral del professor Badia, Duarte es va especialitzar en l'elaboració de manuals de llenguatge administratiu i jurídic del català actual que el van portar a l'Escola d'Administració Pública de Catalunya —on va dirigir la revista "Llengua i Dret" durant vint anys— i, més endavant, a la direcció general de Difusió de la Presidència de la Generalitat, que va abandonar en finalitzar l'últim mandat del president Pujol, a qui dedica un emotiu capítol del llibre.

Durant uns quants anys també va ser un col·laborador de primera mà del filòleg Joan Coromines, l'infatigable savi de qui coneixem alguns aspectes de la seua intimitat gràcies als suggeriments que ens fa Duarte en un altre intens i sentit capítol.

Però, a més d'aquestes i d'altres moltes circum-

tàncies, el llibre és francament interessant perquè conté quinze poemes de l'autor, cada un dels quals li serveixen per concloure harmònicament els diferents capítols. Aleshores ocorre la màgia de la literatura, i això és: que, posats així, com a remat d'una dissertació concreta, la contextualització fa que els versos siguen absolutament comprensibles i diàfans, i el lector s'assabenta per complet de la voluntat del poeta, ja que el que ha contat en el capítol funciona com un impecable exordi dels discurs poètic.

En el capítol que tanca el llibre, doncs, aflora el Duarte poeta en tota la seua plenitud: "La meua poesia cerca la respiració d'una música nua, tendeix al ritme clar del que és essencial, a la depuració expressiva." Ací veiem qui l'ha traduït, qui n'ha fet una interpretació plàstica, qui hi ha posat música, qui l'ha cantat, qui l'ha editat, qui l'ha escoltat. Com jo, que el vaig sentir recitar uns poemes seus a l'Institut Cervantes de Londres ara fa quatre mesos, i encara tinc la pell de gallina. **JP**

